

Kytičku posíláme:

- 8.3. Honza (11 let)
- 8.3. Gabča (svátek)
- 8.3. Wizy (15 let)
- 15.3. Lucka (13 let)
- 19.3. Pepík (svátek)
- 19.3. Eiko (narozky)
- 21.3. Irča (12 let)
- 23.3. Chani (narozky)
- 25.3. Tebi (15 let)
- 31.3. Lucie (13 let)

Ajeťák

Občasník 6. střediska Junáka Brno. Časopis není výdělečně činný.

Vyšlo 17.3. 2008 v nákladu 70ks.

Uzávěrka příštího čísla bude 11. 4. 2008

Redakce

Šéfredaktora a korektorka: Ges – Martina Tlachová
Sazba: Orwen – Ondřej Veselý, Wizy – Jonáš Holcner
Redaktoři: Knofla – Irena Janíková, Miwe – Eva Pokorná,
Alwar – Vojta Robotka, Orwen – Ondřej Veselý,
Souri – Eva Klepáčková, Hibou – Karolína Opltová,
Bris – Pavel Kuba, Okeo-Dan Kučera
Ilustrátorka: Miwe – Eva Pokorná

Vydává

6. středisko Junáka „A je to!“, Trýbova 1a, 602 00 Brno
číslo účtu 1800695001/2400 URL: <http://ajeto.wosa.cz>
transakce na účtu: http://www.ebanka.cz/tran_uct/1800695001.html
příspěvky posílejte na adresu ajetak@pandora.cz

AKTUALITY

- Do Ajeťáku se nám vrátila rubrika „Děkujeme“.
- Již se nám venku trošku zlepšilo počasí a tak neváhejte navštívit každotýdenní ufo bal v pátek od 15:00 na Kraváku. Sportu zdar!
- 10.3. byl poslední termín na zaplacení členských příspěvků na rok 2008. Kdo tak neučinil, ať se stydí a co nejdříve zaplatí (bližší info na ajeto.wosa.cz).
- Že není sníh? Nevadí! Přijďte si i tak zahrát koulovanou! Bližší informace najdete na www.koulovacka.tym.cz.
- Blíží se Velikonoce! A tak tu máme (my ženy a dívky) poselství pro chlapce: „Buďte mírní! Ať nemáme zase na zadcích jelita. Děkujeme.“

DĚKUJEME

Rubrika Děkujeme je zpět! Pomohl vám někdo nějak? Chcete někomu za cokoliv poděkovat? Napište nám a my to sem otiskneme.

- Alfimu za fotky z Nížkova

Děkuje Bris

Test pro chytré děti

kteřá kočka se těší na kuřátko ?

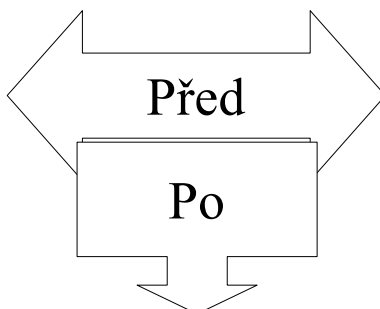
Správná odpověď z minulého Ajeťáka: c)

VYPADÁŠ HROZNĚ

Milé dámy, milí pánové a vy všichni ostatní také. Slibovaný bonus je tady. Dnes vám totiž přinášíme rovnou dvě soutěžící, a ne jen tak ledajaké! Nedávno jsme slavili Den sesterství, na což je třeba nezapomenout, a proto si můžete prohlédnout krásné fotky dvou sester. Jsou mladé a

perspektivní, především jako nějaká strašidla v zábavním parku by se jistě uplatnily dobře. Dohromady tvoří skvělý pár, ale nezapomeňte, že hodnotíme jednotlivce. Každá z nich má právo dostat hlas a vyhrát. A vy také. Tak šup do toho!

Expedice Kubínská hoľa

Jethro

Vše začalo kolem jedenácté hodiny u zastávky autobusu u skiparku Oravský Podzámok. Již od začátku byla patrná snaha vyšších sil nás zastavit. Prvním projevem této snahy byla srážka tří aut na odbočce do skiparku. Naštěstí se nikomu nic nestalo a my jsme nebyli odrazeni od snahy dobýt Kubínskou hoľu. Přesunuli jsme se o několik desítek metrů dále na autobusovou za-

stávku. Zde jsme vyčkávali na autobus. Po chvíli přijel autobus, ale nejel směrem, kterým jsme se chtěli dát. I vyčkávali jsme dále a přijel další autobus, který ale opět nejel naším směrem. Když už jsme to chtěli vzdát, přijel plný autobus, který ale jel naším směrem. Podařilo se nám do něj dostat a vydali jsme se na cestu směrem k sedlu Prislop. Cestou přistoupili pán a paní, kteří se za-

čali s námi bavit a divili se, proč jedeme lyžovat, když tam není sníh. My jsme se ale nenechali odradit, i když jsme trochu znejistěli poté, co se začali zmiňovat o medvědech... Občas jsme měli dojem, že ten autobus na sedlo nedojede, ale když zapnul nějaký neznámý knoflík a hukot motoru se zdvojnásobil, nakonec jsme na to sedlo rychlostí plže dojeli. Po obhlédnutí terénu jsme chvíli přemýšleli nad tím, proč nemáme pohorky, ale po vystoupení několika desítek výškových metrů jsme zjistili, že to snad tak hrozné nebude a připravovali se na nasazení běžek. Cestou jsme našli opět několik varujících znamení jako například podezřele velké kočičí stopy nebo odloženou nepoškozenou běžku. My jsme se ale nenechali odradit a po několika neúspěšných pokusech jsme nasadili běžky a pokračovali ve stoupání na hřeben, až jsme došli k nějaké chatě. Na té nebylo nic zajímavého kromě toho, že od ní vedly stopy dvou lidí. Pokračovali jsme dále po těchto stopách, které vedly převážně po cestě, kterou jsme chtěli jít. Kousek za chatou jsme narazili na láhev a po asi sto metrech na odloženou bundu. Pak nám to došlo – to

je šifra! Běžka, Láhev, Bunda – BLB. Další varovné znamení. My jsme ale šli dále po stopách, které nás spolu se značkou a houstnoucí mlhou dovedly až na Kubínskou hořku. Z ní jsme sjeli do sedla, kde Malmed našel ceduli s nápisem Kubínská hořka – sedlo. Nebyla tam ale žádná směrovka, a tak jsme začali v stále houstnoucí mlze hledat cestu z hřebene. Našli jsme několik stop sjezdářů, a ty nás zavedly doprostřed svahu ke zvláštnímu otvoru. Najednou do nás někdo strčil a my jsme padali dlouhou chodbou, až jsme skončili ve velké místnosti vytesané ve skále, v jejímž středu hořel velký oheň, nad nímž se na několika roštích opékali sjezdáři, kteří pravděpodobně přijeli před námi. Teď jsme litovali toho, že jsme se nenechali odradit varovnými znameními. Rozhodli jsme se alespoň zaznamenat náš postup pro případ, že by se někdo další chtěl vydat po našich stopách. Právě přichází velký medvěd a napichuje Pelca a Jethra na velký železný hák. Já využívám chvíle nepozornosti a utíkám co nejrychleji pryč. Pokud se mi podaří utéci z doupěte, odložím tento deník někde poblíž vchodu....

MEDVÍDĚCÍ KOUTEČEK

Okeo

Milá Medvíďata,

tak tu zase máme nový měsíc a s ním přichází již březnový koutek. Hned začátkem tohoto měsíce, a to v sobotu 8., budeme mít oddílový výlet, na kterém se spolu vydáme na hrad Veveří, pak půjdeme k Ríšově studánce a na Kočičí žleb. Dále se ještě v březnu můžeme těšit na celostřediskovou výpravu o velikonočních prázdninách.

Co se týče uplynulého měsíce února, tak pro vás mám bodování. Řekl bych, že bych měl při-

pomenout, že pokud nejste účastní na schůzce či výletě a nejste omluveni, tak se vám zbytečně strhává 10 bodu. Proto se vždy předem omlouvejte, pač někdy vaše nečekaná nepřítomnost může narušit chod připravené schůzky nebo výpravy. Jinak body jsou opět celkem úměrné docházce, ale tohle vše můžete vyčíst z tabulky sami...

Mno, a teď je tu zase nudná část, a to loučení, tak to zkrátím. Mějte se fajn a čau.

I	V - 1.2.	S - 5.2.	S - 12.2.	S - 26.2.	Celkem únor	Pořadí únor	Docházka	Celkem	Pořadí
Adam	0	9	10	4	23	7	75%	107	6
Darek	0	12	17	18	47	6	75%	142	4
David	40	20	19	16	95	2	100%	169	2
Filip	40	20	20	19	99	1	100%	162	3
Honza	0	15	15	18	48	5	75%	124	5
Honzík	-10	-10	21	19	20	9	50%	68	9
Kryštof	0	-10	17	15	22	8	50%	92	8
Pepík	40	23	0	17	80	3	75%	199	1
Vojta	40	2	19	11	72	4	100%	93	7

Pololetní výprava

Mikeš

První den jsme měli sraz u p.un. v 8:00. Jeli jsme vlakem, třikrát jsme přestupovali, až jsme doje-
li do Borové. Odtam jsme šli 8 km do nějaké hájenky, ale protože to vedl Matěj, tak jsme šli 10 km.
Jakmile jsme došli, tak jsme se vybalili a hráli jsme zápasy. Pak jsme uvařili, najedli se a šli spát.
Druhý den jsme šli v 9:00 na výlet někam do skal. Hráli jsme tam hry a přišli asi v 17:00. Pak jsme
hráli Palermo a šli jsme spát. Třetí den jsme šli 8 km na nádraží, protože to vedl Wizzy, a ještě jsme
lezli po stohu.

MEDVĚDÍ KOUTEK

Bris

Milí Medvědi,
přišel nám březen, takže za kamna nevlezem a pořádně si tento měsíc užijem. O víkendu nám
proběhly družinové výpravy a za dva týdny nás čekají Velikonoce. Výprava to bude celostředis-
ková a dá se říct, že celkově celostředisková, protože pojedeme doopravdy celé středisko. Mů-
žeme se teda těšit na pořádně velké ubytovací prostory.

Na Velikonoce trochu naváží. Týká se to tabulky, kterou dneska přikládám. Tabulka se týká účasti na všech oddílových výpravách, které doposud proběhly. Je rozdělena na akce čistě od-
dílové (zahajovačka, UFO, pololetky a poslední

spojená družinová výprava do Střelice), dále na akce celostřediskové (podzimky a Vánoce) a v kategorii jiné je pouze listopadová výprava s holkama z dvojky. Při pohledu na procentuální úspěšnosti je jasně vidět, které výpravy vedou, na které rádi jezdíte, kdo to nejvíc fláká, kdo zatím byl všude a plno dalších zajímavostí.

Teď přejdeme k Vozembouchu. Ten nás letos čeká a nemine. Proběhne již 14 dní po Velikonocích – takže času není nazbyt. Zaslechl jsem, že naši Medvědí zpěváci chtěou Vozembouch vyhrát a dva měsíce po něm ovládnout i ufobalový turnaj a získat tím tzv. double. Uvidíme a přeje-
me hodně štěstí.

DOCHAZKA	Čistě oddílové akce	Celostřediskové akce	Jiné	Celkem účast
Jethro	75%	100%	0%	70%
Tafird	75%	100%	0%	70%
Xall	50%	50%	0%	42%
Trocík	0%	100%	0%	28%
Mikeš	50%	100%	0%	56%
Maenvin	75%	100%	0%	70%
Rowis	100%	100%	0%	84%
Wizzy	100%	100%	100%	100%
Matěj	100%	100%	100%	100%
Misha	75%	100%	100%	84%
Šnek	50%	100%	0%	56%
Marek	50%	100%	x	66%

Jaráky

Julča

Sraz byl v 4:45 ráno na punu. Z tohoto základního bodu se vydáváme na cestu k našemu vláčku směrem na Olomouc. Ve vlaku jsme se věnovali spánku a Okeovu zpěvu. Za chvíli nám tento způsob jízdy nevyhovoval, tak jsme se s Terkou zavřeli do kupéčka a spokojeně odpočívaly až do chvíle, kdy jsme měli vystupovat v Olomouci. Na onom místě jsme přišli do haly a chvíli jsme se flákali, než nám přijel druhý vláček, kterým jsme jeli až do Žiliny. Cestou jsme nafotili spoustu nepovedených i povedených fotek, které zde (nejsou) publikovány.

V prvním vlaku jsme se věnovali spánku...

Skvělý výlet s velkým srázem :/

Následovalo ještě pár dalších malých vláček, které nás dovezly do zapadlé vesničky Oravský Podzámok. Odtud jsme se vydali pěšky na náš skvělý hotel Racibor. Po namáhavém výstupu jsme konečně uviděli chaloupku, kde jsme zakempili.

Chvíle odpočinku stačí a poté se vydáváme na skvělejší výlet začínající velkým srázem, který vyvezeme směrem nahoru a konče dlouhým srázem, který slízáme směrem dolů. Celí

zmožení a zmrzli se vracíme do chaty a sušíme naše oděvy a odpočíváme opět ne moc dlouhou chvíli. Po té ne moc dlouhé chvíli odpočinku jsme se navečeřeli a zahráli jsme si super hru s golfovým míčkem a se slovenskou pětikorunou. Hlavní hra jaráků byla vysvětlena tentýž večer. Šlo o natáčení krátkého zhruba 15minutového filmečku s možnými uměleckými akty. Před spaním ještě vymýšlíme a stavíme dějovou kostru filmu a pak huráááááá na kutě.

Druhý den ráno nás probouzí Thran a oznamuje nám, že je za

čtyři minuty rozcvička. Když sejdeme ještě rozezpálé do předsíňky, tak poznáme že tvrzení za čtyři minuty je trochu mylné. Na rozcvičce si zahrájeme eskymáckou honičku a pak si dáme skvělé buchtičky s tvarohem. Naše skvělá sjezdovka je jak řekl jeden chalán: „kilometr a pol“ daleko od chaty, a je skvěle sedačková. Tato sjezdovka je neustále zasněžována a tvoří tak dojem velké bílé plošiny kontrastující s blátivou krajinou okolo nás. Se sjezdováním a snowboardováním jsme skončili ve čtyři hodiny a poté jsme se vydali k chatičce. Večer jsme si zahráli skvělou hru s Orwenovým projektem na převlíkání svršků. Samozřejmě ji vyhrál akční Pelco, jehož výherní strategie byla jednoduchá: nedělat chyby. Po schovce jsme se dívali na pár zábavných i méně zábavných ukázek amatérských videí. Šílený programátor, Nemrtví lidé na Stránské skále, DJ osudu, Anča a Monča a Tenkrát na houbách jsou názvy skvělých ukázek. Je fakt pozdě večer, a tak už se seznamujeme s děním našich snů a oddáváme se sladkému spánku.

Je ráno a my vstáváme a rozcvičujeme. Na rozcvičce si zahrajeme pakobal a pak se všichni celí zmáčení a vyčerpaní vracíme do chaty, kde na nás čeká předem připravená snídaně. Chleby s marmeládou. Po skvělé snídani následuje skvělý den, který pokračuje hygienou, oblečením do snowboardového a lyžařského oblečení a chůzí na svah. Na svahu byl samozřejmě nejlepší Wiza, náš jediný lyžař. A já sem poprvé zkusila jet na lanovce se zapnutým vázáním, a tak jsem se mohla s ostatními smát dítěti, který skvěle přejelo vystupovací plošinu a chtělo si dát ještě jedno kolo na lanovce. Po tříhodinovém sjezdování se odebíráme já, Trocík, Terezka a Šnek k chatě, kde nám Orwen zadal úkol začít psát tento článek. Po chvíli přišli do chaty i ostatní a mohli jsme se naobědvat a chvíli odpočívat. Večer jsme se dívali na naše první nahrávky a na Animatrix a poté jsme se já a Terka odebraly do našich komnat a spokojeně jsme usnuly. Co dělala skupina kluků, to netuším.

Další den ráno nečekaně vstáváme a podstupujeme hygienu a rozcvičku. Po tomto rituálu jsme se sbalili a šli jsme na hrad. Na hradě nás prováděla velmi milá průvodkyně, která mluvila napůl rusky a napůl slovensky bo

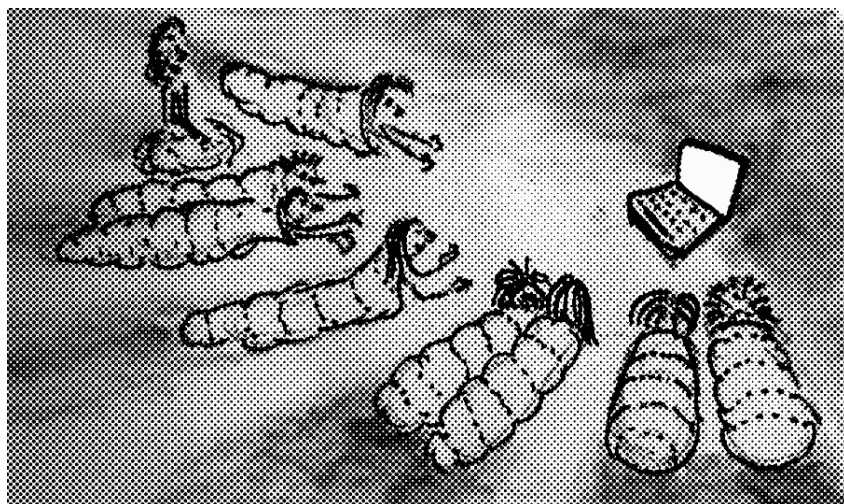
co. Po prohlídce jsme se odebrali na vlak do Dolného Kubína na koupaliště. Bazén byl průměrný, ale vykoupat se po čtyřech dnech, to

celkem bodlo. Všichni jsme se vyráchali v bazénu a odebrali jsme se pod naším vedením k chatě. Večer zase vaříme večeri a opět se díváme na film tentokrát podle Rowova výběru jsme se dívali na Resident Evil. Asi v jednu večer se odebíráme do postele a už se těšíme na další den. Další den byl jako každý jiný, ovšem s jednou změnou: nemáme rozcvičku a na snídani se samozřejmě čeká jen na mě s Terezkou, a tak nad touto nabídkou ještě chvíli přemýšlíme a pak se

laskavě odeberem na nabídnutou snídani.). A schválně že neuhodnete co jsme dělali potom? Noooooooooooooo? Tak já vám to klidně prozradím. Nečekaně jsme se připravili na svah a vydali jsme se na cestu ke sjezdovce. Tento den za námi přijela nečekaná návštěva. Byla to Ilei s Tebi, Pepou a Karlem. Na sedačkách jsme si s nima popovídali a vyměnili si pár názorů a

naše milá děvčata už musela jet. Po tomto zdánlivě náročném dnu jsme ještě natočili poslední scény a dali jsme se do stříhání našeho výtvoru. Dnešní večere byla vařena s láskou a podle toho i chutnala. Následuje samozřej-

du mě každovečerní promítání, kterému se nikdo nebrání. Tentokrát byl výběr dle Šneka a spol., a tak nám naše milé vedení pouští Pána pařmenů,

Na filmy jsme se koukali s i bez projektoru.

zatím jenom první část. Končíme nečekaně pozdě, takže už nám nezbyvá nic jiného než hygiena a spánek. Ráno když se probudíme, uvidíme něco nečekaného, co nám udělalo čáru přes rozpočet. Venku se z tmavého nebe snášely na zem kapky deště a rozpouštěly zbytky našeho vzácného sněhu. Jak to zbystřily naše zraky poslaly jsme ihned kluky na sjezdovku prodat permanentky a sami jsme si ještě trochu odpočinuly. V Orwenově hlavě se zrodil nápad promítnout si nějaký cool film, a tak jsme si vzali pakl CD a dali se do výběru. Orwen s Terkou se nadchli pro nápad, že se podíváme ne Hellboye a samozřejmě jsme ho také hned uskutečnili. Asi v polovině filmu přišli chlapi a dívali se s námi. Po filmu jsme si zaplnili břicha obědem a už zase na nás čekala tvrdá filmová kariéra, proto jsme zbytek dne strávili v pokoji vedení a stříhali jsme náš film. Došlo aji k vybírání hudby a poslouchání Wizyho připomínek:). Po náročném dnu následuje velká odměna. Vedení nám konečně pustilo filmy, které jsme natočili za celé jaráky. V našem filmu se pojednávalo o jednom mladíkovi a jedné mladici a v tom druhém jakbysmet:). Dokonce i vedení předvedlo svůj

výtvar – náborové video. Po našich nahrávkách následuje druhá polovina Pána pařmenů. A samozřejmě jaký by byly jaráky bez Gustava a našich názorů? Asi vadný. A proto jsme si dali jedno nebo dvě kolečka s naším milým tučňákem. Ten kdo není sbalen si jde sbalit věci a kdo už je sbalen, tak má vyhráno a může jít spinkat. Ráno vstáváme v 6:10 a jdeme na rozcvičku. Na snídani jsou topinky, takže se s Terkou radši uskromníme a dáme si malou hlavovku. A už je tady uklízení chaty a vynášení batohů a snowboardů ven. A zrovna jako na potvoru se muselo rozpršet, takže jsme celí zmáčení došli na vlakovou zastávku, kde jsme nasedli na celkem malý přeplněný vláček a jeli jsme jím (asi) až do Žiliny, kde jsme čekali hodinu na další vlak, kterým jsme jeli jen malou, ale o kouzelné samootevírací dveře obohacenou cestu. Kvůli malému zdržení nám ujel i druhý vlak, a proto jedeme až tím pozdějším.

Tento vlak byl ovšem růžovomodrý a měl výjimečná kupéčka. V tomto vlaku jsme se věnovali pouze odpočinku a povídání. Byl to náš poslední vlak, a taky to byl vlak, kterým jsme jeli nejdelší dobu. Už jsme v České republice, a tak jsme vystoupili z vláčku u nás doma v Brně a rozloučili jsme se. Někdo ještě se mnou počkal na odvoz a zbytek už uháněl ke svým domovům.

DÍVČÍ KOUTEK

Hibou

Tak se zase jednou po měsíci hlásím... Sice kratším, ale po měsíci, teď už zbývá do léta zase o něco míň času vyplněného zajímavějším programem (soudě podle toho, že už bude jen a jen líp).

No, i když byl únor kratší, a tím pádem o něco chudší na schůzky a výlety, snad jste si ho pořádně užily, když vám ve škole dali příležitost.

Tentokrát jsme dodělávaly téma uzlů z ledna a taky se trochu zabývaly osobnostmi a hrály si s plastelínou... Někdy si ty uzly zopáknem, aby bylo jistý, že si je pamatujete;-)

Jak jsme vám již říkaly na schůzkách, abyste se letos mohly objevit na táboře, budete se muset v tomto pololetí účastnit alespoň 50% všech akcí a minimálně jednoho vícedenního výletu. Je to

sice novinka, ale tábor bude letos oproti předchozím zase o něco vymakanější a někdy je na táboře prostě potřeba znát to, co se dělalo přes rok... Také jsme zavedly nový systém omlouvání neúčasti. Za omluvenou omluvitelnou neúčast (nemoc, vlastní smrt apod.) dostanete průměr ze schůzky či výletu. Za omluvenou neomluvitelnou neúčast (oslava kamarádčiných narozenin, nebo „prostě jsem musela jet s naši-

ma“) dostanete nulu a za neomluvení záporný počet bodů, aby to bylo co nejspravedlivější. Takže chodte a když už chodit nebudete, alespoň se omlouvejte ☺.

Před námi je plnohodnotný měsíc, plný všeho toho, na co jsme zvyklé, a ještě vyplněný Velikonoce navíc, tak se těšte ☺.

HLÁŠKY (POLOLETKY 2008)

holky

Tebi: „Já zavolám tatkoví, aby mi nabil mobil.“

Julča: „To jde?“

Julča: „Už mi znormálněly prsty?“

Miwe: „Cože? To máš takový párky normálně?“

Julča: „Pipi dlouhá punčocha měla slona.“

Psycholožka: „Na jakou školu chodíte?“

Ilei: „Na Křídlovickou.“

Psycholožka: „Školky, nebo škola?“

Julča: „Ilei, ty máš bílý chlupy na rukách. Podívej se na moje, já mám hnědý.“

Ilei: „Ale já jsem blondýna, víš?“

Pod stolem...

Ilei: „Julčo, běž pro ten chleba.“

Julča: „Počkej nazouvám si boty.“

Terka: „Jo, to vidíme.“

Zajda: „Je tu 28°C a ty tu pořád sedíš v mikině.“

Miwe: „Protože tu pořád někdo fouká.“

Terka: „Mě tam spadl brouk a furt tam chodí.“
(v hrnku)

Tebi: „Já mám něco v hlavě...“

Julča: „Ty máš něco v hlavě?“

Tebi: „Mně něco z hlavy trčí.“

„Miwe, co to děláš? Fotíš?“ (Autor neznámý)
(Miwe hledá signál, nemá foťák)

Julča: „Hej, ty lidi nejdou smazat.“ (umývá ubrus s fotkami)

Ilei: „Terezo, ty jsi to nádobí utírala?“

Terka: „Jo.“

Ilei: „Tak proč jsi ho dávala do odkapávače?“

Zajda: „Ilei, donesla bys prosím svoje knížky?“

Ilei: „Eee...“

Otevře dveře ven ze srubu a odchází...

Ilei: „Nesnáším mokré utěrky.“

Ilei: „Jde sem nějaký hoper.“

Julča: „Já s ním chci chodit...“

Tebi: „Nesnáším tyhle kecý.“

Ilei: „Jaký?“

Tebi: „Soukromý pozemek.“

Miwe: „Chlebáááááááááááááááááááááááá...“

Julča: „Suchej, nebo mokrej?“

Ilei: „Co to je? Tam je nějaká MEŠITA.“

Zajda: „Ilei, to je benzínka...“

Ilei: „Já jsem myslela, že vynáší nějakého koně.“

Ilei: „Hej, Terezo! Že bys nám dala?“

Terka: „Miwe se tváří jako boží umučení.“

Ilei: „Třeba bys jí mohla taky nabídnout.“

Terka: „Mně nikdy nejde ty oči odstranit, vždycky udělám tttttt...“

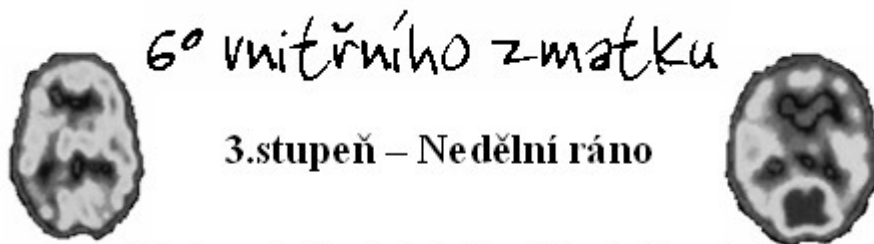
Miwe: „Běžte s Larsem na palačinku.“
Terka: „My tam taky pudem a pudem vám dělat křena.“
Julča: „Joooooooooooo.“
Ilei: „Víš co je prdel?“
Terka: „Co?“
Ilei: „To pod zádama.“
Julča a Terka : „CukRow.“
Julča: „HOHE.“ (Má tyčinku v puse na výšku)
Julča: „Víš, co jsem řekla?“
Julča: „Blbec.“
Ilei: „Posílej to dokolečka.“
Terka: „To je dobrý.“
Tebi: „Asi se poblíju.“
Před námi na stolečku stojí flaška Rajec...
Julča: „Potentováno přírodou...“
Terka: „Julča to má levnější.“ (Jaráky)
Tebi: „Latrýna v ceně.“
Ilei: „Nutela v ceně...“
Julča: „Jak se to otevírá?“ (přes celý vagón)
Zajda: „Ten červenej čudlík.“ (otevírací dveře)
Julča: „ÁÁÁÁÁ“ (přes celý vagón)
Terka: „Co to je?“ (zkoumá cosi na svém prstu)
Julča: „Prst.“
Julča: „Hej, spláchni. Ne, počkej, otevři Terko, já to chci vidět.“
Ilei: „Začíná mi být nějak teplo, tady je nějak chladno.“
Julča: „Tu pomádu měl Bris.“
Tebi: „Můžu si jí nechat?“
Julča: „Neeeeeeee.“
Kralice nad Oslavou
Julča: „Tady žijou králice a kochaj se Oslavou.“
Julča: „Je Oslava řeka, že jo?“
Julča: „Terka nemá obočí.“
Ilei: „Já taky ne.“
Julča: „Ty nejseš Terka.“
Miwe: „Za účast je 80 bodů.“
Terka: „Ale já jsem ještě vytřepávala koberce.“
Tebi: „To je ten pán, kterej píská v Brně.“
Julča: „Spousta pánů píská v Brně.“
Zajda: „Jedem Markétkou.“
Julča: „Jak to víš?“
Ilei: „Má to na zadečku.“
Julča: „Vy si ze mě děláte srandu. Pak řeknu nějakými klukovi, že jsem jela Markétkou a měla to na zadečku a bude se mi smát.“
Julča: „Mě štve, že se ty Rejoice trhaj. Ony mají bejt neprůstřelný.“
Ilei: „Vy neumíte chodit.“

LUŠTĚNINY

Bris a Okeo

Zdravíme všechny pravidelné čtenáře naší rubriky! Jako obvykle i dnes přinášíme dvě luštěniny. Jednu pro ty starší a jednu pro ty mladší. Začneme luštěninou pro starší.

Ta je dnes jednodušší než minule. Jedná se o typické bludiště a váš úkol je jasný. Najděte cestu počítačovému maniakovi Jethrovi, oceněnému v anketě Stříbrná Gemma, k jeho notebooku.

.....ležím tady mezi těmito prázdnými zdmi, přísahal bych, že moje kůže je vevnitř venku. Prostě další nedělní ráno. Počáteční páska se začala navíjet. Všude je tu tma. Kde je to světlo? Mělo tu už přece být. Pravda, ve vzduchu lze ještě cítit vůni čistého adrenalinu, který hoří jenom v noci. Ale ta krabička vedle mě. Mluví ke mně. *Lásko, nelež tu a vstaň! Noc pomínula, ráno přišlo.* Nechce se mi. Jsem ještě moc ospalý, ale už nedokážu spát. Je tu obrovský hluk. Dívám se okolo po příčině toho hluku. Ale není tu nic. Jen holé zdi popsané mými texty a symboly – odpusťte mi, zhřešil jsem. Nade mnou na stropě visí oběšený Jidáš, litující zrady svého Spasitele. Pláče. Černé slzy. Vedle mě na posteli leží d'ábel. Usmívá se na mě s andělskou tváří. *I d'ábel se tak může usmívat.* Nejspíš má radost. Možná už nikdy nepřijdou Velikonoce. Proč by měly? Kdo by je slavil? Všichni věřící jsou už dávno mrtví jako jejich Mesiáš. Nezbyl nikdo. Až na mě. Dívám se na okno. Je na něm stříbrná síť a na ní pavouk. Plete ji. Velice pomalu. Každé vlákno plete alespoň hodinu. Vzduchem se rozlehl výkřik, ale tak nějak tichý. **Cítíš se, jako kdybys byl chycen v pavučině? Odstraněn ze světa? Obtočen svou vlastní lží?** Možná ano, možné ne. Už to nemůžu vydržet. Musím vstát. Vyskočil jsem z postele tak neohrabaně, že jsem cestou srazil d'ábla na zem. Jen zasyčel a zmizel. Zbyla po něm jen hromádka popela. Popel k popelu, prach k prachu. To jsem míval ve zvyku říkat každé nedělní ráno. Býval jsem knězem. Ale to už je dávno. Tak dávno. Musím ven. Je tu taková tma. A zima. A začal jsem ve vzduchu cítit pach hníloby. Že by ten Jidáš? Hodil jsem na sebe jenom kabát. Jsem pořád oblečený. Připravený utíkat před pekelnými hordami, až přijde

Soudný den. Jdu bos. Bot jsem se totiž už dávno zbavil, protože mi řekli, že to jsou jen kožená vězení. Ale kde jsou dveře? Tam, kde včera byly, byla jen zeď z dřevěných cihel. Kudy ven? Jsem příliš slabý, abych se prolomil přes zeď tohoto vězení. **Přemýšlej proboha! Neber do úst božího jména nadarmo! Kde může být Ráj? Kde je ta zahrada plná božského kvítí? Kde se skrývá tvůj Bůh? Tvůj Pán? Tvůj Spasitel?** Netuším. Jak mi tohle má pomoci? Nehledám Ráj. Ten už byl vypálen. Hledám cestu pryč. Je tu ještě někde nějaká jiná cesta? *Lásko, jen nezírej. Pavouk na okně ti poradí.* Stojím u dřevěné zdi. Záblesk. Přechod snímku. Stojím u okna. Ptám se pavouka, ale mlčí. Dál si bez ustání klidně plete síť. Ale přece. To mi nemůže udělat. Neobracej se ke mně zády, příteli, teď když tě nejvíc potřebuji. Ale pak se okno samo otevřelo. Obklopilo mě jasné čiré světlo. Cesta ven! Bez váhání jsem jím prolezl. Stojím uprostřed dlouhé asfaltové silnice. Nikde nikdo. Jdu směrem k výloze jednoho obchodu se zahrádkou venku. Na jednom stolku hraje rádio modré barvy... **Už nikdy nepřijdou Velikonoce. Proč by měly? Kdo by je slavil? Všichni věřící jsou už dávno mrtví jako jejich Mesiáš. Nezbyl nikdo. Až na...** Tak teď čtou moje myšlenky v rádiu. To mi ještě chybělo. Ale tušil jsem to. Řekli mi to. Jdu dál, až k výloze. Náhodné novinové články. *Obloha mizí!; Kde je pravda? Ztratili jsme ji v tekutém písku!; Bůh v politicích?; Spása mimo dosah!* Žádné novinky. Nic, co bych už dávno nevěděl. Jako kdybych to nikomu neřikal. Jako kdybych nikoho nevaroval. Nikdo nevěřil. Jejich problém. Teď jsme odsouzeni k záhubě. Hledím dál do výlohy. Co tu dělá můj deník? Hledal jsem ho skoro všude. A proč je na něm napsáno

páska, která promítala celý můj život. Pilulky růžové jako guma, kterou jsem vymazal oblohu, za kterou jsem nenašel ani Ráj, ani Boha, ani Spásu. Jen bělmo. Polykám je. Jsem připraven. Už jsem procítl. Má duše slábně. On to ví a čeká. Dohlíží na mě. Bude stát v pekelných bránách. V hodině temnoty. Chvilě, které jsem se bál, uplynula. Chvilě, kdy jsem ztratil svou víru,

slibující spásu na onom světě. Má duše je teď moje vlastní. Nebojuji dál pro tebe, Pane Temnoty. Nejsem tvůj syn. Jsem jen věřící čekající na svého Pána. **Neočekávej svého vlastního Mesiáše. Ten svět vymyslí, po kterém toužíš, je pouze v tvé mysli...** Ležím tady mezi těmito prázdnými zdmi, přísahal bych, že moje kůže je vevnitř venku. Prostě další nedělní ráno...

PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ

Houri a Sibou

Jak malý skaut překonal velké problémy

Část IV.

„Pampeliško!“ Štěně užasle vykřikl a díval se na vlasy, které byly předmětem mnoha jeho snů. „Určitě voní po jasmínu...“, zasnul se. „Štěně?“ vytrhl ho z přemýšlení Pampeliščin hlas. Na zem zuchl Pampeliščin košík a brokolice se obalila prachem. „Děvče jedno nešťastný, teď to budu muset umýt nadvakrát, pojď už honem, nebo večere nebude hotová včas,“ ozvala se kuchařka, vzala Pampelišku za ruku a začala se s ní prodírat davem pryč. Pampeliška ještě stačila křiknout: „Přijď večer do hostince U splašeného býka!“ a ztratila se za chlapíkem s kloboukem z vycpaného páva.

Zbytek dne se nekonečně táhl a páchl rybami. Když se smrákalo, končil trh a nastal čas, aby se Štěně rozloučil s rybářem. „Poslyš, mladej, sice jsem tě celej tejden krmil, ale žes mi dneska pomoh, tady něco máš.“ Vrazil mu do ruky pět pozlacených brouků. „To je nějakej posvátnej artefakt, nebo co?“ „No jestli jsou u vás Zlatožrouti posvátní, tak asi jo.“ „Co je Zlatožrout?“ „Ty si asi spadl odnikud, tím se přece platí.“ Štěněti svítl na tváři výraz pochopení, poděkoval rybáři, opatrně si strčil brouky do kapsy a rozloučil se s ním.

„Už jsem začínala mít strach, že nepřijdeš,“ řekla Pampeliška, když zavřela dveře svého pokoje.

„No jo, musel jsem se ještě rozloučit s rybářem...“ „Co jsi tam vůbec dělal?“ „Stejně tak bych se mohl zeptat, co ty děláš tady.“ A pak si dlouhé hodiny povídali o uplynulém týdnu. „Takže jsi se sem taky dostala, když jsi listovala knížkou?“ „Ano, a neptej se mě už po stopadesáté, jak je to možné. Musíme jít za tou lasičkou – mám dojem, že bychom měli problémy, kdybychom nešli.“

„Tak pojďme hned,“ řekl Štěně, který nerad nechával věci na zítra.

Pod rouškou noci se proplížili zadní bránou vedoucí na nádvoří paláce a ocitli se u chrliče, který vypadal hrozivě. Čekali a začínala jim být zima, až to Pampeliška nevydržela a kýchl.

„Kdo je to tam?!“ Uslyšeli dusot těžkých okovaných bot. Strachem se přikrčili, ale nebylo se kam schovat a hrozilo setkání se stráží. „Co teď budeme dělat?“, špitla Pampeliška. Jako odpověď na její otázku se najednou otevřela zubatá ústa chrliče, jakoby se je chystal sežrat. „Musíme dovnitř!“, zavelela Pampeliška. „To si snad děláš legraci, je to moc vysoko a ani se tam nevlzeme! Nepomáhal jsem týden rybáři abych se nechal schramstnout nějakou domovní ozdobou!“ „To chceš, aby nás tu našli? Lasička řekla, že máme čekat tady a když se teď otevřel, je k tomu asi dobrý důvod. Pomoz mi nahoru.“ Štěně jí bez dalšího odporu nastavil ruce, aby se

mohla odrazit. Pampeliška se přehoupala přes okraj tlamy a chtěla se postavit na podlahu, ale pod nohama ucítila jen kluzký kamenný povrch, který se prudce svažoval dolů. Prsty jí povolovaly mezi chrličovými zuby, pak už to nevydržela, pustila se a svištěla po obrovské skluzavce. Štěně měl zatím dole trochu problémy, protože dostat se sám nahoru bylo téměř nemožné. Nakonec se ale s velkým vypětím sil odrazil, přepadl do chrličových útrob a jel. Bylo to právě včas, když boty Štěně zmizely dovnitř, objevila se za rohem stráž, která ale našla už jen nehybný chrlič.

Po dlouhé jízdě na skluzavce konečně viděl světlo a pak dopadl na něco měkkého. Zrovna si říkal, že je štěstí, že tam dali žíněnkou, když se pod ním ozval přidušený hlas: „Mohl bys ze mě laskavě slézt?“ Štěně se vyděšeně převalil a pomohl na nohy Pampelišce, která dojela před ním. Byli v úhledně vyhlížející místnosti, jejíž hlavní částí byl stůl, za kterým seděl úředně vyhlížející mladík.

Dvojice chtěla rychle zmizet, ale muž za stolem je zastavil: „A konečně, Bohuna mě sem chodí už tři dny peskovat, jestli jste se neobjevili. Posad'te se, prosím, hned pro ni pošlu.“ Napsal list, smotal ho a vložil do zvláštní lahvičky, kterou strčil do otvoru ve zdi, který odhaloval změř trubek. „Mohl byste nám říct, kde to vůbec jsme?“ „Ach jistě, právě se nacházíte v kanceláři Odboje proti Felixi Frankensteinovi, bratrovi našeho krále.“ V tom přicupitala lasička: „No sláva, pojd'te rychle za mnou.“ Vstali a následovali ji chodbami, až došli k zvláštně vyhlížejícím dveřím. „Tak, teď vás uvedu ke králi, tak se chovejte slušně,“ a jen tak mimochodem dodala: „Doufám, že zrovna netopí.“ A otevřela. Byl před nimi nízký vchod, na jehož prahu byly ještě žhavé uhlíky, které bez problémů překročili. Lasička za nimi zoufale volala: „Musíte mě přenést, ty moje špalíky jsou moc krátké.“ Když ze dveří vylezli, pochopili, že vchod je vlastně krb. Byli v obrovské místnosti s ještě větší postelí, která byla plná měkounkých peřin a polštářů,

ve kterých se choulilo něco malého a růžového, co drželo v ruce medvídko a na krku mělo odznak jakéhosi řádu. Zvědavé oči zpod peřiny vyhlížely příchozí. Bohuna se uklonila a Štěně s Pampeliškou ji napodobili. „Tak vám je vedu, Veličenstvo.“ „To vidím, ale nejsou na to moc mladí?“ „Jsou to jediné, co máme.“ „A neměl přijít statný rytíř a zdatná čarodějka?“ „Bohužel jsme tu knihu poslali do špatného světa.“ „To snad není pravda, nic nefunguje jako dřív.“ „A mohl by nám někdo říct, co tu vlastně děláme?“ ozval se Štěně. „Zrovna jsme se k tomu chtěli dostat. Mladý muži, měj trochu trpělivosti.“ Král se v posteli napřímil, odložil medvídko a začal vyprávět. „Nebylo to v naší zemi vždy takto, ještě před pár lety jsem to měl pevně v rukou a místo v posteli jsem seděl na trůně. Jenže pak jsem jednou snědl sám celý narozeninový dort, který jsem dostal od svého bratra. Nedal jsem ochutnávači, protože dort vypadal vážně dobře. A co Osud nechtěl, snědl jsem i celou dávku jedu, který mne trvale oslabil. Správně by měl za mé neschopnosti či po mé smrti vládnout můj právoplatný dědic, čili můj syn Penelop, jenže ten má jiné zájmy. Když přišlo na věc, zalekl se a zbaběle prchl do hor za lesními vílami, se kterými teď žije, a vlády se chopil můj bratr Felix Frankenstein. Důvod, proč jste tady, je jednoduchý: s vládou mého bratra nastalo kruté období intrik a obyvatelé mé země jsou sužováni bezprávím. Proto potřebujeme opět spravedlivého panovníka a po vás chceme, abyste ho našli. Nejde o nic složitého, nepotřebujeme nikoho nového, jen najděte mého syna a přesvědčte ho, že jeho zem ho potřebuje a polygamie pro něj není to pravé, což by mohlo být těžší.“ Pampeliška a Štěně se na sebe zděšeně podívali. Čekali ledacos, ale že budou zachraňovat spravedlnost a přivádět královské syny k rozumu, to tedy ne.

Pustí se naši hrdinové do plnění obtížného úkolu a přivedou ztraceného prince zpět do království, nebo se jim zalíbí život s horskými vílami a už o nich nikdo nikdy neuslyší? Čtete i příště.

KOUTEK POEZIE

Souri

Ahoj, přeji hezký březen:-).

Máme tu jaro, ale já mám pocit, že chudáček počasí je trochu zmatené. Sotva odvanula jedna vichřice, už tu máme druhou. Marně se snažím přijít na to, proč to tak je. Tak jsem o tom pro vás našla alespoň básničku. Pěkné počtení a nenechte se odfouknout:-).

Fráňa Šrámek

Byl příslušníkem anarchistické generace, básník, prozaik a dramatik. Nastoupil na studia práv, která však nedokončil a věnoval se publicistice a literatuře.

Od roku 1903 žil v Praze a aktivně působil v anarchistickém hnutí. Spolupracoval s Karlem Čapkem. Napsal básnickou sbírku *Splav*, román *Křižovatky* či drama *Léto*.

Větrný den

Nějakou širokou, plaveckou
vítr mi do kroku zpíval.
Plavci už vypluli na moře,
já jsem se za nimi díval.

Stohlasá, širá na kopci,
pod kopcem tichoučké dudy.
Plavci už vypluli na moře
a ty jdeš závětrím tudy.

S dudákem, s tím už se dohodneš,
kterou bys nyní chtěl zpívat:
když plavci vypluli na moře,
neměl ses za nimi dívat.

PRAVDA NEBO FIKCE?

Kadibudka

Julča a Tebi

Tento příběh se udál na pololetní výpravě pro skautky. Celá akce se konala na chatě naší milé vedoucí Zajdinky. V této chatě ovšem není místo obdařené normálním splachovacím záchodem, a tak se z každé cesty na záchod stala každá cesta na kadibudku. Jednoho večera, když už všichni vyčerpaní a umytí ležíme na svých ložích a pomalu usínáme, se stane něco neočekávaného. Z temnoty se ozve Tebiin hlas s otázkou, jestli s ní někdo nechce jít do oné budovy. Julča, protože chtěla udělat to samé, se přihlásí jako ten nešťastný dobrovolník. Obujeme si boty, ob-

lečeme bundy, vezmeme beterky a vyrážíme do zimy. Kráčejič po ztemnělé louce poseté spoustou jinovatky k lesu pozorujeme hvězdnou oblohu, když v tu chvíli se stane nejméně očekávaná věc. Z lesa se ozve strašná rána. Pohlédly jsme na sebe a beze slova jsme se daly na zběsilý útěk směrem k chatě. Náš útěk doprovázel smích. Když jsme dorazily k chatě, vrazily jsme dovnitř a zavřely dveře na petlici. Až teprve v chatě naše fantazie začíná pracovat naplno. V hlavě nám začínají probíhat obrázky divokých dvoumetrových kanců nebo pedofilů, kteří čekají

v křoví přímo na nás. Ale to už je i na vedení moc, a tak už se hrabou z postelí, aby nám dali pár výchovných pohlavků. Těch se s Tebi zalekneme ještě víc (snad jen proto že tato představa je reálnější), a tak sebereme zbytky naší odvahy a vydáváme se na kadibudku. Cestou po louce nám nezbyvá nic jiného než si povídat a přemýšlet nad tím, jak si upečeme mega kance a jak udáme pedofila a prostě dělat jako by nic. Na zpáteční cestě jsme si daly rychlou chůzi a pak už v chatě jen s úsměvem na tváři usínáme.

PRAVDA NEBO FIKCE?????

Po přečtení pište na čísla: 774 721 171 nebo 728 726 722 SMS ve tvaru: VASE JMENO PRAVDA/FIKCE nebo popřípadě na naše e-mail.

Pokud chcete, můžete odpovědi vhodit i do schránky Ajeťáka u vchodu do klubovny.

RENDEZ-VOUS

Maxmilián, Jeremiáš

Tentokrát jsme se sešli s člověkem, který si přinesl vlastní diktafon, že prý ten rozhovor bude nahrávat taky. Maxmiliána to rozhodilo, mě znervóznilo. Moc jsme tomu nerozuměli. Ale když jsme rozhovor chtěli přepsat, asi v polovině se nedopatřením smazal. Dost blbá situace. Naštěstí zde byla druhá nahrávka! Poprvé se nám to smazalo a poprvé to zrovna nahrával i zpovídaný. Měl asi šestý smysl. Kdo? No kdo jiný než **Thran!**

Kromě rodiny mu snad nikdo neřekne jinak než přezdívkou. Thran učí děti HTML, s Malmedem a Alfim chodí na stěnu a udělá minimálně šest shybů. Má o dva a půl roku mladší sestru a tvrdí o ní, že je prý z jiné sociální skupiny. Oblíbené jídlo tohoto vodnáře je v současné době bramborový guláš.

Jak jsi se dostal do skautu?

Chodil jsem do pionýra, ten se rozpadl a babička byla aktivní a našla mi skaut.

Od kolika let chodíš do skautu?

Myslím, že tak od devíti.

Které všechny klubovny jsi zažil?

Nejdřív jsem byl na Trýbové, pak jsme se spojili a byl jsem na Jiráskové a teď jsem zas na Trýbové.

Která klubovna je ti sympatičtější?

Protože jsem obě klubovny používal v hodně rozdílných stádiích mého života, na Trýbové

jsem byl jako malý a pak až jako rádce, tak to nedokážu porovnat, protože jsem k nim přistupoval úplně jinak.

Co tě v oddíle nejvíc drží?

Tak to je jasný, ne? Největší měrou jsou to určité zážitky, který jinde nezažiju. Ono to samozřejmě hodně souvisí s lidma, který znám.

Jak dlouho už vedeš?

Tohle bude třetí tábor, takže to budou dva roky.

Proč jsi začal vést? Chtěl jsi nebo jsi byl donucen?

Ono to bylo takový přirozený a navíc jsem byl dost starý, takže jsem to očekával.

Jak dlouho jsi vůdce oddílu?

Od listopadu.

Jaké to je? Je to nějaká výrazná změna?

Změna to je, ale ani ne tak v tom, že bych dělal výrazně něco jiného, ale člověk přemýšlí o jiných věcech a jinak.

Máš pocit větší zodpovědnosti?

Ano.

Co si myslíš o vztazích v rámci vašeho vedení?

Nezažil jsem žádný jiný kolektiv, kde by byly tak dobrý vztahy jak tady. Panuje tam jistá harmonie v chápání se, dobře se nám spolupracuje.

Co si myslíš o vztazích ve středisku?

Myslím, že je super, že středisko je tak uzavřené, tím myslím, že se všichni dobře známe. A myslím, že v rámci možností to funguje dobře, i když jsou tam určitě nějaké rezervy.

Máš nějakou vizi vašeho oddílu, kam bys ho chtěl posunout?

No, bez té to asi nejde.

A jaká je?

To asi nejde říct. I kdybych chtěl, tak to nejde.

Jak se ti líbilo natáčení na jarákách?

Myslím, že to bylo úplně suprová Orwena myšlenka a mě to úplně nadchlo. Teda nejdřív jsem byl nadšený, pak byla taková chvíle beznaděje, kdy jsem si myslel, že se to v životě nemůže dodělat a dotáhnout, a nakonec, když se to dotáhlo ještě na těch jarákách, tak jsem z toho byl úplně unešený.

A kdo vymyslel scénář propagačního filmu vedoucích?

To byla společná práce, Orwen, Malmed, Pelco a já.

Na jaké adrese můžeme filmy najít?

www.youtube.com/ajetaci

Co studuješ?

Studuji informatiku a obecnou matematiku.

Myslíš, že jako informatik a matematik uvažuješ jinak než „běžní“ lidé?

(smích) Ano, to si opravdu myslím *(důraz na slovo „opravdu“)*. Ale myslím, že to není tak, že jsem matematik a informatik, a proto uvažuju jiným způsobem. Je to spíš naopak: Uvažuju jiným způsobem, proto jsem informatik a matematik.

Dokážeš popsat svůj způsob uvažování?

(smích) Myslím, že ne, protože kdybych to dokázal vysvětlit tak, aby to lidi pochopili, tak by ti lidi asi museli uvažovat stejně jako já. A tohle právě v našem oddíle funguje, že jsme si

blízcí v uvažování, takže se nám dobře komunikuje a pracuje.

A není to někdy třeba nevýhodou, že jste všichni naladěni jedním směrem?

Ano, to je, ale nejsme zas tak úplně všichni jedním směrem, třeba Alfi a Pelco jsou zaměřeni trochu jinak. Takže trochu s tím problém máme, ale víme o tom a řešíme ho.

Jaké by podle tebe mělo být politické uspořádání světa?

Mám takový názor, že v téhle oblasti jsem natolik nevzdělaný a nezkušený, že to prostě nedokážu posoudit. A uvědomuju si, že to nedokážu posoudit, takže se nesnažím razit nějakou myšlenku. Co by mně subjektivně vyhovovalo, o tom moc nepřemýšlím, mně tenhle svět celkem vyhovuje skoro ať je jakýkoliv, řeším to spíš z globálního hlediska.

Jsi spokojen s volbou prezidenta?

Spokojen se nedá říct, ale rozhodně mi to nevádí. Nevyznám se v tom natolik, jestli je tato varianta lepší nebo horší.

A co globální oteplování?

V tuto chvíli si myslím, že globální oteplování v nějaké míře určitě existuje, ale nevím, jakou roli to hraje vůči jiným problémům. Ale nemám žádný vyhraněný názor.

Tvůj názor na přesun nádraží?

Mně to přišlo obecně jako dobrá myšlenka, ale samozřejmě záleží na zpracování, pokud se to udělá dobře, tak je to podle mne krok vpřed.

Jaké máš plány na prázdniny?

Vím, že jedu na tábor, pak na vůdcovský kurz, pak ještě asi na čekatelský kurz. Takže se mi tam nic moc dalšího většího nevleze.

Jaká je barva tvého polštáře?

No, já mám víc polštářů a jejich barva se většinou mění, mám pocit... *(Jeremiáš se telepaticky ptá Maxmiliána: „To je dost podezřelý, nezdá se ti?“)*

A máš plyšáka?

Mám hodně plyšáků, ale ty jsou někde zadupaný. Ale mám jednoho hlavního. Jimba. To je slon světlé mamutí barvy.

Máš rád akční filmy?

(*tónem, který říká: „Zbytečná otázka!“*) Ty já miluju!

A tvůj oblíbený?

Tři sta. To je teď nový film o Spartánech. Zaprvé je to udělané podle komixu, takže je to s nadsázkou, není to moc o realitě, což se mi líbí, a zadruhé je skvěle natočený, jsou tam skvělé záběry, scény. Hezká hudba.

Co je ten hlavní důvod, proč se ti akční filmy tak líbí?

Člověk si může zažít něco, co jinak nezažije. V realitě taky samozřejmě podnikáme různé akce, ale v těch akčních filmech je to prostě o něčem jiným.

Máš oblíbenou akční hrdinku?

Asi ano. Je to ta z Resident Evilu. Neřekl bych, že je oblíbená. Je nejoblíbenější.

Jak se jmenuje?

(*dlouze přemýšlí... fakt dlouze*) Alice.

To je jméno té postavy nebo herečky?

Jo, jako, to je ta postava. Omlouvám se za možné nedorozumění, mně se totiž líbí ty postavy ne ty herečky. Ty osobnosti těch postav jsou většinou mnohem lepší než těch herců (*důraz na slovo „mnohem“*).

Chodíš na stěnu, hraješ ufc. Jaké další

sporty tě baví nebo které bys rád

v budoucnu dělal?

Vždycky jsem se chtěl naučit střílet z luku (*Maxmilián*

je fascinován) a teďka chci hodně plavat, ne závodně, ale spíš kondičně. Taky jsem chtěl hrát volejbal, s čímž jsem nedávno začal.

Jsi rád, že jsi bloďák?

Ne. (*pauza*) Ale moc mi to nevadí.

Máš rád karetní hry?

Moc ne, kromě pokeru. To je hra o jisté manipulaci a odhadování soupeře.

Vaříš rád?

Rád bych uměl vařit a pak by mě to asi bavilo, ale moc vařit neumím.

Plánuješ se někdy ženit?

Neplánuju.

A budeš se někdy ženit?

To nevím.

Oblíbený vtip?

Ten s tím Ježkem a jelenem. Nabův.

A řekneš nám ho?

On je sprostěj.

Existuje něco, čeho se bojíš?

Ne.

(Jeremiáš udiveně) Ne? Pavouků, hadů, tmy...?

Takovýchhle věcí určitě ne.

(Maxmilián ještě udiveněji) Že svůj život neprožiješ smysluplně nebo třeba smrtí?

Ne, nebojím.

(oba šokovaně) Máš emoce?

Ano. (*M. + J. si zhluboka oddechli.*)

Vzkaz pro čtenáře.

Nebojte se a radši přemýšlejte.

Thran – vůdce oddílu Medvědi